

4. oldal * Szakmai elismerést kaptak a Székelyhídi Városi Könyvtár munkatársai

6. oldal * Népes gyereksereg szórakozott a II. Meseszép mesehéten

8. oldal * Egy világpolgár székelyhídi festőművész: beszélgetés Csorján Melittával

Kicsengettek a Petőfi-líceumban

Elballagtak a végzős tizenkettedik osztályos diákok Székelyhídon

* Az előrehozott érettségi miatt idén a megszoktnál korábban, már május 27-én elballagott a székelyhídi Petőfi Sándor Elméleti Líceum hatvan maturandusa. Az utolsó kicsengetés után felcsendült a mindannyiunk számára ismerős *Gaudeamus igitur* kezdetű diákdal, s a három végzős osztály fűrkésző tekintetek kíséretében

kivonult az iskola udvarára, hogy elbúcsúzzanak az őket éveken át terelgető tanáraiktól, s ezzel lezárják életük egy igen meghatározó szakaszát.

A búcsúztatók sorát Boros István aligazgató nyitotta, aki – miután köszöntötte a szülőket, tanárokat, diákokat, valamint Lakatos Péter

RMSZ-es parlamenti képviselőt – elmondta, hogy a tanári kar igyekezett olyan képzésben részesíteni a diákokat, amivel nemcsak az érettségien, de az élet más vizsgáin is megállják a helyüket, s reményét fejezte ki, hogy olyan személyekké váljanak majd, akik képesek saját sorsukat alakítani. Ezt követően Delia Cora történelem szakos tanárnő intézte szavait a ballagókhöz. Mint mondta, egy nagyon nehéz, akadályokkal teli út áll a felsorakozott diákok mögött, ám szüleik, tanáraik és nem utolsó sorban saját kitartásuk eredményeként sikerült ennek az útnak a végére érniük.

Hegyesi Viktor, az iskola igazgatója az ünnep kettősségére hívta fel a figyelmet. Egyrészt ugyanis a diákok megszabadulnak sok olyan dologtól, amik nem tartoztak életük legkellemesebb részéhez, s példaként hozta fel a dolgozatokat és magukat a tanárokat is, másrészt azonban sok kellemes emléket is búcsút intenek. Itt említette az ódon kastély falai között, s annak udvarán szerzett élményeket, huncutságokat, hiszen mint mondta, ők az utolsó generáció, akik még a régi épületben kezdték a líceumot.

☞ **Folytatás a 3. oldalon**

A Javorek-díjas Major Lajos

Jelképes kulcsátadás a XI. osztályosoknak

A XII. C osztályos ballagók

A díjazott kézilabdázók

Új vízműszolgáltató Székelyhídon

☞ Munkahelyeket teremtenek: városunkban lesz az Aqua Bihor székhelye

* Szakmai fórumot tartott Székelyhídon a Békés Megyei Vízművek Zrt. vízközműszolgáltató leányvállalata május 11-én. Az Aqua Bihor s.r.l. nevű, frissen bejegyzett vállalat annak a törekvésnek az eredménye, melynek célja, hogy a fent említett társaság Romániában is regionális vízműszolgáltató legyen. A cég munkatársai szinte

minden polgármestert megkerestek Bihar megye északi részében, felméréseket készítettek a helyi vízműszolgáltatókról, s miután tárgyaltak Béres Csaba polgármesterrel, az új vállalat székhelyéül Székelyhidat választották.

A konferencián több érmelléki polgármester, valamint Szabó Ödön, az RMSZ

Bihar megyei szervezetének ügyvezető elnöke is jelen volt.

A fórum Kónya István, a Békés Megyei Képviselő-testület köszöntőjével kezdődött, ezt követően Béres Csaba polgármester nyitóbeszédét hallhatták a jelenlevők.

☞ **Folytatás a 3. oldalon**

Idén is lesz ANGOL TÁBOR amerikai önkéntes tanárral

Helyszín: székelyhídi központi iskola

Időpont: 2011. június 27–július 15.

3 hét napi 2 óra oktatás

Jelentkezési határidő: 2011. június 20.

Ár: 25 lej.

Érdeklődni a 0747-503434-es vagy a 0758-571774-es telefonszámon lehet.

Szalagavató a végzősök tiszteletére

📍 Színes programmal örvendeztették meg a XI. osztályosok a maturandusokat

📷 Fotók: Ifj. Major Lajos

✦ Szalagavató ünnepséget tartottak a végzős diákok tiszteletére a székhelyi színházban május 6-án. A rendezvény házigazdái a tizenegyedikes osztályok voltak, akik időt és energiát nem sajnálva több napon át készültek az előadásra. Az előkészületekből és a program szervezéséből az osztályfőnökök is kivették a részüket.

Az előadásra több százan érkeztek, hogy megtekintsék a műsorokat és hogy lássák, amint a tizenkettedikes diákok átveszik kítűzőiket.

Már jóval a program kezdete előtt érkeztek érdeklődők az előadásra. A műsor majdnem pontban 18 órakor vette kezdetét, annak ellenére, hogy a tizenegyedikes tanulók közül mindenki aggódva, idegesen és félve kezdte el az előadást.

A műsorszámok között konferálóként Vasile Ardelean (XI. A) és Horváth Hanna (XI. B) működtek közre.

Először a XI. A osztály diákjai előadásában tekinthetők meg, hogy milyen valójában egy érettségi, milyen próbákat kell kiálljanak a diákoknak a vizsga során. Előadásukat a közönség nagy tapsal díjazta.

Következőként a XI. B-s tanulók ismertették meg a közönséggel, hogy a végzős XII. B osztályban hogyan zajlik egy fizikaóra, késésekkel, beszélgetésekkel, nevetéssel, rögtönzéssel.

Harmadik műsorszámként a XI. C osztály mutatott be egy jelenetet az immár végzős XII. C osztály életéből. A jelenet témája egy vallásóra volt, amely késéssel kezdődött, az óra alatt is merültek föl problémák, de a tanár már ki sem bírta az óra végét, fejezve rohant ki az osztályból, akik ennek öröme bulival koronázták az eseményt.

Ezt követően a XI. A előadásában egy modern táncnak lehettünk a szemtanúi, majd ismét a XI. B osztály uralma alá került a színpad, akik 10 parancsolatban foglalták össze az iskola szabályzatát, amely valljuk be, igen találóra sikerült.

Következő műsorszámként a XI. C mutatta be *Mocsárvári gondok* címmel előadásukat. E jelenetből meg-

Kítűzőt és virágot kaptak ajándékba a nagykorúsítottak

tudhatuk, hogy az immár végzős osztálynak, a XII. C-nek már három osztályfőnöke volt, és a diákok nem értették, hogy ez miért alakult így.

Ez előadást követően négy XI. B-s fiú kápráztatta el a közönséget, főképpen a hölgy tagokat táncukkal, amely kicsit erotikusra sikerült. A fiúk táncát csajos tánc követte, néhány XI. C-s előadásában, akik felpezsdítették a hangulatot a közönség köreiben is.

A szórakoztató, vidám előadásokat és paródiákat követte az osztályok komoly műsora, amellyel búcsúztat-

ták iskolánk végzős diákjait. Először a román osztályos diákok mutatták be komoly, megindító előadásukat. Versekkel, énekléssel és zenéléssel vettek búcsút végzős társaiktól. Műsorukhoz tartozott, hogy lekapsolták a világítást és gyertyafény mellett folytatták előadásukat, ami tovább fokozta a hangulatot a közönség köreiben. Ezt követően a XI. B és XI. C mutatta be komoly műsorát, közös erővel búcsúztatták tizenkettedikes társaikat. Műsorszámukat a szavalók különleges mozgása színesítette, valamint egy páros tánc Tóth

Adrienn (XI.C) és Pop Dávid (XI. A) előadásában. Mindkét osztály részéről énekeket hallgathattunk meg, amely fokozta az érzelmeket a végzős diákok szívében.

A komoly előadásokat követően színpadra hívták a három végzős osztály diákjait, és az osztályfőnökök beszéde után átadták nekik a kítűzőket.

A diákok közül ki örömmel, hogy immár végzős diák lehet, ki bánattal szívében állt a színpadon, hiszen a diákok hamar elrepültek a fejük fölött és ezek azok az évek, amelyek már nem ismétlődnek meg egy ember életében sem.

Az előadás alatt senki sem unatkozhatott, kitérő volt a hangulat.

Az ünnepség után szendvics, tézsa és üdítő várta a tanárokat és a diákokat a múzeumban, hogy csillapítsák éhségüket a hosszú délután követően.

Az étkezés után mindenki hazament készülődni, de nem sok időt tölthetett otthon, hiszen a Sörkertben hajnalig tartó diszkó várta a szórakozni vágyókat.

Ezúton is szeretnénk gratulálni és további sok sikert kívánni a végzős diákoknak.

📷 Fazekas Evelin

A műsorban többek között szavalatokkal...

... és sok-sok táncal köszöntötték a XII. osztályosokat

Érettségi bankett

A tanügyért felelős propaganda párttitkár betiltotta a középiskolai végzős diákoknak hagyományörző évvégi rendezvényeit. Már az érettségi tablókép készítését és kiállítását valamelyik üzlethelyiség kiarakátában is kispolgári szokásnak ítélte... Azt pedig hogy is képzelik a diákok, hogy a tanároknak éjjeli zenét adjanak?! Miért nem mennek Kiskútvílygyére Jambriknak éjjelizenedzni, aki szintén az iskola munkása, és lehet, többet dolgozott a diákokért, mint akármelyik tanár! – ismételte a titkár elvtárs... Lehet, tanárok is voltak, akik egyetértettek vele, mert nem fogadták a diákok éjjelizenedjét, pedig az osztályfőnök kolléga is ott volt velük. Az biztatta őket, hogy ne hagyjanak ki egy tanárt sem, mert sértődöttség lehet belőle!...

Így történt, hogy egyik tanárunk nem fogadta őket, azért az ablak alá álltak énekelni, nem túl hangosan, csak hogy bent éppen

hallható legyen: Ki tanyája ez a nyárfás... – énekeltek –, majd a Gyere Bodri kutyám, szedd a sátorfádat ... kezdetű dalt már egy kissé hangosabban. Utána, hogy semmi jele nem volt a fogadásnak, rázendítettek jó hangosan: „Elmegyünk, elmegyünk ..., Nem, nem, nem! Nem, nem, nem! Nem megyünk mi innen el, míg a gazda, házigazda furkósbottal ki nem ver!” No, a furkósbottal bizony nem várták meg a diákok!

Másnap hamar elterjedt a híre az iskolában, hogy melyik tanár nem fogadta az éjjeli zenét, szégyenkezhetett miatta, kerülte a kollégák tekintetét. Az igazi csata az érettségizők bankettje miatt lett, amit a titkár határozottan letiltott, pedig a szülők már mindennel el voltak készülve: enni-innivalók, a díszteremben megterítve, a zenészek megrendelve, a kellemes szórakozás minden keltele előkészítve!... Miért tiltotta le? Mindenki tudta, hogy az egyik tanár emelt nála pa-

naszt a diákok ellen. Persze a titkár is hivatalos volt! Mégsem akarta megengedni, amíg az egyik tanár kérésére beleegyezett, hogy a községi párttitkár jelenlétében megtarthatják, aki vállalta, hogy minden rendben lesz. Danka, a községi titkár, hogy visszahívta telefonon, megígérte, hogy éjjel után befejezik. Nagyon szeretett szórakozni, bizony elfelejtette megnézni az óráját! Másnap a propagandatitkár megkérdezte, hogy milyen volt a bankett?

– Jó szórakozás volt diáknak, tanárnak egyaránt. Éjjel múlt, mikor a nejemmel eltáncoltuk az utolsó táncot – mondta mosolyogva.

Azt ugyan nem mondta, hány órával múlt éjjel, azt sem, soha ilyen jól még nem szórakozott ...

📷 Forrás: Nánási Zoltán: *Egykorl székhelyi történetek, mindennapi apró villanások, anekdoták*

Kincs

Német Andrea

Vigyázz rám, mert kincs vagyok!
Mert eltűnök, vagy nem létezek,
mint fellegek a tenger felett,
mint nyomok alatt a futó homok,
mint érintéskor a konok ráncok,
mint halott napok közötti láncok.
Fogj erősen, szoríts magadhoz!
Mert ettől vagyok, s erőt kapok,
mint hajnalra néző ablakok,
mint báránnyal kezelő ordások,
mint esőcseppek, miket felszárít a szél,
mint álmok, miket elborít az éj.
Ne engedj el! Ne feleddj el!
Egy pillantással ne tessék el!
Ne rejsz fiókom mélyére!
Mint elhajított ócska lim-lomot,
mint kulcsavesztett rozsdás lakatot.
Mert ott égek ügyis szemed tüzeiben.
Őrizz hát örökre biztos helyen!
Mert az lesz ragyogásom halála,
Ha naplementét játszik szemed pillája.

Kicsengettek a Petőfiben

Elballagtak a végzős tizenkettedik osztályos diákok Székelyhídon

Major Zsuzsa

A XII. B osztályos ballagók

Folytatás az 1. oldalról

Az iskola vezetője egyúttal elbúcsúzott az idén nyugdíjba vonuló tanároktól is, Daróczi Viorica földrajz, illetve Wilhelm Júlia Mária történelem szakos tanárnőktől, valamint László Piroska tanítónőtől.

Ezután következett a már hagyományossá vált Javorek-díj átadása, mely 100 amerikai dollárnak megfelelő lejt jelent. Ezt két diáknak adják át, az egyik az iskola legjobb sportoló diákja, a másik pedig az iskola legjobb diákja (egy olyan diák, akinek nem csak a tanulmányi eredményei jók, de iskolán kívüli tevékenységei is figyelemre méltóak). Idén a Javorek-díjat Sorján Zoltán, valamint Major Lajos érdemelte ki.

Lakatos Péter képviselő rövid, ám annál tömörebb útravalót adott a ballagóknak. Miután köszöntötte a jelenlevőket, elmondta, hogy az idén ugyanaz az üzenete, mint

amit a tavaly is elmondott az akkori végzősöknél: küzdjenek az igazságért.

Ezután következett a maturandusok osztályfőnökeinek beszéde és a legjobb tanulók megjutalmazása. Először Ovidiu Ostrovanu (XII. A osztály), majd Ecsedi Ferenc (XII. B) és végül Daniel Vanca (XII. C) osztályfőnökök köszöntek el diákjaiktól. Mindannyian sok sikert kívántak nekik a közelgő érettségizéshez és a nagybetűs Élethez, s egyúttal megköszönték nekik azt az időt, amit együtt töltöttek el.

A jutalomkönyvek és oklevelek kiosztása után azok a tanárok kaptak szót, akik a fenti díjakon kívül még meg szeretnék volna jutalmazni azokat a diákokat, akik egy-egy tantárgyból kiemelkedő teljesítményt nyújtottak az évek folyamán.

A tanároktól a diákok vették át a szót, a XI. osztályosok nevében Crina Mihut és Szil-

ágyi Szilvia búcsúztak el a tizenkettedikesektől, akik útravalóként azt tanácsolták a ballagóknak, hogy ne feledkezzenek meg soha azokról, akik itt szeretik őket, hiszen ők sem feledkeznek meg róluk soha. Ez után a végzősök nevében Bianca Petrus és Major Lajos búcsúzott el osztályfőnökeiktől, tanáraiktól, diáktársaitól, köszönetet mondva mindazért, amit az évek folyamán kaptak, és sajnálatukat fejezte ki, hogy ilyen hamar elröptül ez a néhány év. Az ünnepség záróakordjaként következett az iskola szimbolikus kulcsának átadása, melyet hagyományosan mindig a végzősök nyújtanak át néhány jó tanács kíséretében a tizenegyedikeseknek.

Pap Enikő

A végzős osztályok díjazottjai

XII. A: 1. díj: Bianca Petrus, 2. Újvári Larisa, 3. Pușcaș Richárd.

XII. B: 1. Batori Szidónia, 2. Szűcs Judit, 3. Major Lajos.

XII. C: 1. Bertalan Piroska Hajnal, 2. Salánki Anett, 3. Filip Adrienn Tünde, Gábor Anett, Szűcs Krisztina, **dicséret:** Elek Ibolya.

Emlékermek: Vasile Cristian Cuc, Csóka Tibor Ferenc, Kovács Norbert, Pușcaș Richárd – labdarúgás, Kéri Levente Nándor, Sorján József Zoltán, Szabó Kinga – kézilabda.

Javorek-díj: Major Lajos, Sorján Zoltán.

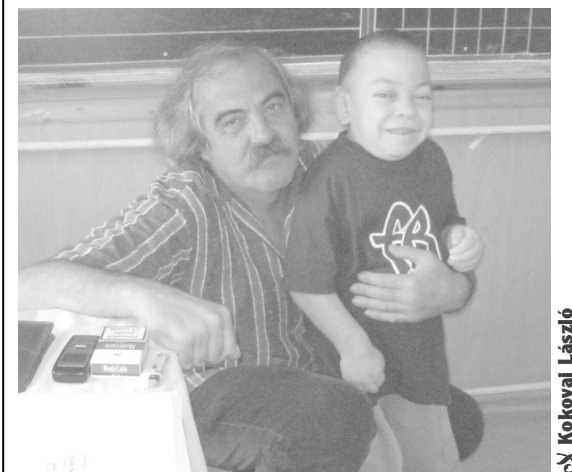
Búcsú az iskolától

Azt hiszem, hogy egy levél megírása előtt az ember nehezen tudja összeszedni gondolatait, főleg ha olyan dologról kell írjon, ami számára szívszorító.

Kokovai Csilla vagyok, egy édesanya, aki kisfiával kapcsolatban szeretne elmondani egy fontos dolgot. Székelyhídon kevés az az ember, aki nem ismeri fiamat, Bencét, de azt kevesebben tudják, hogy egy súlyos veleszületett genetikai betegségben szenved, melynek neve Mucchopolisaharidosis 1 vagy más néven Hurler-kór.

Ezt a betegséget egy enzimhiány okozza, ami fokozatosan építi le a szervezetét, támadja meg a létfontosságú szerveit. Hallássérült, hétszer műtöttek, félig megvakult, gyomor-, máj-, légúti és csontrendszeri problémái vannak, egyszóval bonyolult és halálos.

Sorolhatnám még, de nem erről szeretnék írni, hanem arról, hogy annak ellenére, hogy Bence eddigi tizenkét éve során mindennapos harcot vív a betegségével, küzd azért, hogy életben maradjon, hogy életminősége ne romoljon. Nem adja fel, élni akar.

Kokovai László

Mi a szülei, családjunk és barátaink mellett egy embernek szeretnénk megköszönni állhatatos munkáját, amivel Bencét örök időre boldoggá tette. Ő az, aki türelmet, szeretetet és törődést nem kímélve arra ösztönözte őt, hogy ne adja fel az élet iránti vágyát. Bencus számára a családjával együtt ő a másik biztos pont, az akire hallgat, akit tisztel és ez nem más, mint a tanító bácsija, Erdei Ferencz.

Kedves Tanító bácsi, ezúton szeretnénk megköszönni neked azt a sok jót, a türelmet, a baráti odaadást és a szeretetet, amit fiunk iránt tanúsítottál. Bence élete sok szenvedésről és fájdalomról szól, mi megpróbálunk számára minden napot boldoggá tenni, elfelejteni, hogy beteg és hogy gondjai vannak.

Egy szülő számára az a legnehezebb dolog, ha nem tud segíteni beteg gyermekén. Kimondhatom őszintén, Bence számára az a tény, hogy iskolába járhatott egészséges gyermekek közé, jelért bármilyen csodaszerezzel, és ezt neked köszönhetjük.

Elmondhatjuk még, hogy e négy év alatt ő nagyon boldog volt és ez éltette, az iskola volt a megnyugtatás számára a sok kórházi kezelés után.

Remélem, hogy sok szülő ért velem egyet abban, hogy az ilyen tanítók ritkák és meg kell becsülnünk őket. Köszönöm azoknak a tanítónőknek is, akik néha-néha besegítettek tanító bácsinknak Bencus gyógyításában és nem kevésbé a gyermekeknek, akik befogadták, szerették és óvták.

Köszönjük nektek!

Kedves tanító bácsi, e levélben szeretnénk kifejezni köszönetünket azíránt, hogy tanítottad, gondoskodtál róla és hogy szeretted a mi drága kisfiunkat, Bencét. Isten áldjon meg ezért!

Köszönettel,

Kokovai Csilla és Laci

Új vízműszolgáltató Székelyhídon

Folytatás az 1. oldalról

Ezután dr. Csák Gyula, a Békés Megyei Vízművek Zrt vezérigazgatójának cégbeutatója következett, majd a frissen bejegyzett Aqua Bihor s.r.l. ügyvezetője, Bajó Arnold jövőbeli terveikről, javaslatokról beszélt. Megkérdezésünkre elmondta, hogy az új vállalkozás néhány héten belül beindul. Ez egyelőre körülből tizenöt új munkahelyet jelent, ami később még természetesen bővíthet, hiszen hosszú távú terveik vannak, és mint mondta, regionális szintű szolgáltatóvá szeretnének nőni. Konkrét szolgáltatásaira vonatkozóan megtudtuk, hogy jelenleg Nagyváradon működtetnek egy laboratóriumot, mely a Békés Megyei Vízművek Zrt fióktelepe. Itt többek közt talaj-, illetve vízvizsgálatot lehet megrendelni, ezeket a Békés megyei akkreditált laboratóriumukban végzik el.

P. E.

Fekete Evetke

A konferencián az Aqua Bihor cég hosszú távú tervei is terítékre kerültek

Müller Péter a Kukában?!

„Kétféle méltóság van. Az egyik: amit a világ ad az embernek.

A másik: amit az ember ad saját magának.” (Müller Péter: Örömkönyv)

A Kuka Irodalmi Kör (K.I.K.) újból találkozót szervez. Ha érdekel az irodalom, szeretsz olvasni, beszélgetni, akkor itt a helyed. A téma Müller Péter munkássága (bármilyen könyvét, regényét, cikkeit elolvashatod). Mindenkit szeretettel várunk 0 és 100 éves kor között június 10-én 18 óráig a Petőfi-liceum épületében, a könyvtár melletti dokkban egy kötetlen beszélgetésre irodalomról, életről.

Utóirat: Itt most tényleg érvényes lesz a közismert szlogen:

„Hozd el anyádat is!”

II. Gémeskút hagyományőrző kézműves tábor

Június 20–23. között második alkalommal szervezik meg a Gémeskút hagyományőrző kézművestáborát. A tábor időtartama alatt különböző kézműves-foglalkozásokat tartunk a résztvevők számára.

A tábor programjából többek között megemlítjük:

- kukoricacsuhéből különböző dísz tárgyak készítése,
- gyöngyvirág – gyöngyözzünk együtt,
- muzsikaszó – közös daltanulás, furulyával és különböző hangszerekkel,
- táncoló cipőtalpak – táncos lábú táborozóink, poroljátok le a tánccipőket
- agyagozás – itt elleshetitek a formakészítés csínját-bínját,
- gipszből formaöntés – fessük minél színesebbre.

Érdeklődni a 0758-571774-es telefonszámon lehet.

Székelyhídi könyvtárosok voltak a legjobbak

◉ Szakmai elismerést kaptak az intézmény munkatársai a nagyváradi Könyvtárosok Nemzeti Hete rendezvénysorozaton

Nagyváradon a Könyvtárosok Nemzeti Hete rendezvénysorozaton, idén ötödik alkalommal adták át a legjobb könyvtárnak járó díjat. A trófeát minden évben egy többtagú zsűri komoly pontrendszer alapján ítéli oda a pályázók valamelyikének. Nagy büszkeséggel tölt el bennünket, hogy idén a legelső díjat, a mi kicsinyke székelyhídi könyvtárunk érdemelte ki Kerekes Terézia és Orosz Annamária könyvtárosnők szorgos munkájával.

* Az utóbbi években igencsak megváltozott a könyvtárak szerepe. Már rég nem csak a könyvkölcsönzés a fő feladatuk, hanem komoly közösségformáló erővel bírnak ott, ahol igazán komolyan veszik feladatukat az erre hivatott személyek – hangzott el a díjátadó ünnepség nyitóbeszédében.

Székelyhídon igencsak komolyan vették ezt a feladatot a könyvtárosnők, mert a 2010-es évben olyan változatos programsorozatot sikerült összeállítaniuk, mely mellett a többi pályázó labdába sem tudott rúgni. Felsorolni is hosszú lenne azt a kavalkádot, mely minden évben egyre több időt és fiatal csalogatót a könyvek világa felé. Tartottak könyvtárismereti órákat ovisoknak és iskolásoknak, várostakarítást szerveztek a *Let's Do it Romania* program keretén belül, a nyugdíjasokat is megpróbálták az internetközelbe csalogatni, erőszakellenes hetet hirdettek, mely nagy sikernek örvendett és nagyon sokat segített a pedagógusok munkájában.

A minden évben megrendezett *Mesés szép mesehét*en tavaly a gyerekek „képekben mondták el” legkedvesebb meséiket, utána pedig nyáron megindult a *Nagy lepkevadász*at, melynek szerencsére számos lepke(könyv) áldozatát is esett, így az őszi iskolakezdetkor valószínűleg díjeső várta a kis könyvmolyokat. A hagyományos programok mellett a könyvtárosok a technika ördögeinek is bizonyultak: a Biblionet program keretén belül felszerelték könyvtárunkat számítógépekkel, melyek által az érdeklődőknek ingyenes internethozzáférést biztosítanak, diavetítőt is kaptak, melyet már fel is avattak Sóki Béla matematika szakos tanár izraeli élménybeszámolója alkalmából, és hozzáfértek a könyvtár számítógépes katalógusának beiktatásához is.

Külön érdemnek számít, hogy e programok többsége a környező nagyobb településeken egyiken sem valósult meg. Ezúton is fel szeretném hívni a figyelmet könyvtárunk honlapjára, mely a

Kerekes Teréz és Orosz Annamária székelyhídi könyvtárosok

www.sacueni.ro/konyvtar lapon érhető el, és melyet Mihai Tırlea, az önkormányzat munkatársa szerkeszt. Nagyon sok munkája és fáradozása van benne úgy a könyvtárosoknak mint Misinek, ezért külön hálaival tartoznak neki érte.

Kerekes Terézia könyvtárosnő beszélgetésünk során azt is elmondta, hogy ez a díj egy kifejezetten szakmai jellegű elismerés, ami nem a könyvtárak állapotát, hanem a könyvtárosok munkáját hivatott méltatni. Ez egy nagyon fontos tény, hiszen elnézve a székelyhídi könyvtárat, hamarabb mondanánk azt egy raktárnak mint egy modern információs központnak. A helyet már túlzottan kinőtték, ezért remélhetően ez a díj majd hamarosan hozzásegíti őket egy új, tágasabb térhez, mely már ígéretben létezik és talán szemtanúi is lehetünk ennek a hernyóból lepkévé alakulásnak. Álmodunk, például a pécsi könyvtár csodaszép modern épülete, de csak az nyerhet, aki nagyot mer álmodni.

✂ *Ér hangja*

Nősök vs. Nőtlenek focimérkőzés Érolasziban

✂ *A szerző felvétele*

* Meglepetésekben gazdag labdarúgó-mérkőzést rendeztek az érolaszai nőtlen fiatalok és nős férfiak között május 15-én, vasárnap. A helyi focipályán most a végeredmény nem úgy alakult, mint más ilyen alkalmakkor. A régebbi meccseken a nősök mindig vesztesen tértek haza, de most az eredmény 2-2 lett a nőtlenek nagy meglepetésére.

Mindkét csapat nagy erőbedobással és nagy kedvvel vett részt a játékban. A nőtlenek csapatában a falubeli fiatalság játszott, a nősök csapatában játszottak érköbölkütiak is. A meccs bírója Ványa László volt, aki néhány hete edzi a fiatalokat.

A mérkőzés közben a játékosok közt is és a nézők körében is jó hangulat uralkodott. A meccsre szép számban jelentek meg érdeklődők.

Amíg a meccs zajlott, addig a pályától nem messze már főtt a bográcsos, a játék befejezése után megterített asztal várta a fáradt focistákat. A est további része is jó hangulatban zajlott, evés, iszogatás és beszélgetés által.

Reméljük, hogy még sok ilyen eseményen vehetünk részt és egy évben többször is rendeznek focibajnokságot, mivel egy kis kapcsolódás senkinek sem árt és a hangulat is mindig fergeteges.

✂ *Fazekas Evelin*

A foci összekapcsolja a generációkat a településen

Mitől érett egy diák?

* Mostanában sokat agyalok azon, hogy mitől vagyok én érett? Ki mondja meg, hogy mit kell tudjak ahhoz, hogy érett legyek? Egyáltalán mi a csudának van ez az egész, ha effektíve semmi értelme (legalábbis minimális)?

Szerény véleményem az, hogy az egész tanügyi rendszer úgy rossz, ahogy van. Nyilván vannak benne jó dolgok, de eltörlül a sok ostobaság mellett. Már eleve a tanárképzésnél gondok vannak. Mert, hogy lesz valaki tanár? Úgy, hogy az illető latolgatja, hogy ez lesz, meg az lesz, de ha egyik sem jön be, akkor még mindig lehet tanár.

Miből áll a tanári képzés? Tudd a tantárgyad. Jó, tudom. És? Hogy bánjak a diákokkal? Hogyan tartsam a figyelmet, hogyan osztályozzak, hogy beszéljek, milyen legyen a megjelenésem? Oldd meg. Minek tanítunk neked feleslegesen pszichológiát, pedagógiát, meg egyáltalán miért akarod te ismerni a diákot, a gyereket? Add le neki a leckét, amit kér a tanterv, és kész. Nem tanulja meg? Buktasd meg. Ilyen egyszerű. Azaz mégsem, mert ha sok a bukó, kevesebb a pénz, ezért a színvonalat sem szabad magasan meghúzni.

Jól van ez így? Érdeklő a diákot az, hogy mit kér a tanterv? Ki csinálja a tantervet? Ki szabja meg, hogy kinek milyen korban mit és mennyit kell tudnia? Emberek? Nem, szerintem a majmok helygójáról szalasztott, ülve gondolkodó lények.

Attól leszek én érett, hogy X-et össze tudom adni Y-nal, de a 2-t a 3-mal már nem? Vagy megtanítanak elméletileg integrálással területet és térfogatot kiszámítani, de a gyakorlatban egy lekerekített sarkú pad felületének területét sem tudom kiszámítani? Minek az, hisz csak az a fontos, amit az érettségien kérnek, nem? Mire megyek azzal? Semmire. Tizenkét éve tanítanak románul. Tudok? Nem. Miért? Mert rosszul tanítják, a csudába is. Vesszük a sok irodalmat, kínkeserűen lefordítjuk, megtanuljuk az ismeretlen szavakat, majd közlik, hogy azokat felejtsetd is el, mert ma már nem használják azoknak a szavaknak a tíz százalékát sem. Akkor most a diák hibás, hogy nem tud románul? Ahelyett tanulhatott volna olyan szavakat, amit használ is. De ezt várják el? Nem, kérem, itt kutya kötelességed az irodalmat ismerni, ha érted, ha nem. Eljön az érettségi, és mit érsz a négyéves irodalommal? Kémény 3 pontod van, tehát a hivatalból járó 1 ponttal már van egy kemény négyesed, és meg is buktál. A többi hathoz nem árt azért, ha valahogy megtanulsz románul. Csakhogy erre nem igazán tanít meg senki sem. Aki akar, meg tud tanulni. Elképzelem, kiáll a hat éves diák – tény, pszichológiai bizonyítékok vannak, hogy csak 7 évesen kellene suliba adni a gyereket – első osztályban, és azt mondja: magasról teszek a rossz tantervre, én autodidakta módon megtanulok románul, mert meg akarom tanulni a nyelvet. De valljuk be, még kilencedikben sem jelent ki ilyet az ember.

Kiszámolom egy atom energiáját. Na és akkor mi van? Okosabb lettem? Vagy ha nem tudom, akkor buta vagyok? Nem tudok deriválni, de jól táncolok és szépen énekelek, akkor most butább vagyok a botlábú matekesnél? Nem vagyok hajlandó olyat megtanulni, aminek 100 százalék, hogy semmi értelme, akkor meg vagyok bélyegezve bunkónak? Őszintén mondom, tisztelem-becsülöm azokat, akik nyíltan felvállalják, hogy tesznek az egészre magasról. Tudják, hogy ez hülyeség, és nem érdekli őket. Csak gratulálni tudok az ilyen embereknek. Más mit csinál? Megbuktatja, ki-dobja, elbocsátja, lehülyézi. Jól van ez így?

El lehet-e várni a diáktól, hogy ne puskázzon az érettségien? Mindenki nyávig, hogy hova jutott ez a világ, mindenki csal, puskázik az érettségien, és tele van az ország bunkókkal? Vajon ők tehetnek róla? Rosszul teszik, hogy nem hajlandóak igába hajtani a fejüket? Mitől lesz érett egy ember? Attól, hogy tud integrálni vagy attól, hogy a boltban képes kiszámolni, hogy mennyi értékben vásárolt? Attól lesz valaki érett, hogy bevágja, tudja a *Moromettít*, vagy attól, hogy el tudja mondani egy hivatalban, mit akar?

No, rendben, lehetne ezt oldalakon keresztül taglalni, de érdekel valakit? Hány évnek kell elteltie, hogy végre belássák az érettségi rendszer kitalálói, hogy mekkora...?

✂ *Ifj. Major Lajos*

Zenés-hétpróbás Sulimaraton5

Több száz diák vetélkedett a Petőfi-liceum közkedvelt rendezvényén

* A közkedvelt iskolai programot, a másfél napos Sulimaraton ötödszörré rendezték meg a Petőfi-liceumban. Május 19-én ismét be rendeztük az osztályainkat, áruhába bújtunk, kikentük magunkat, s előadtunk, ezúttal ki-ki egy-egy zenei stílust képviselve (az előző években országokat, történelmi korokat jelenítettünk meg az osztályterekben), a program a *Zenetúra* címet viselte. Úgy vélem, mindenki jól érezte magát a „túra” közben. Ezen kívül, szintén csütörtökön, lezajlott a 7próba nevű vetélkedő keretébe tartozó tájfutás, valamint a külön programnak számított póke-rest is.

A diákok 10–15 fős csapatokat alkothattak, s indulhattak a 7próbás vetélkedőn. A 7próba versenyszámait megmozgatták a diákok végtag-jait, agytekervényeit, kreativitását és persze az

idegszálaikat is. Ebben az évben 24 csapat jelentkezett, és nagy részük igen jó eredményt ért el. Azonban talán már nem is meglepő, de ez alkalommal is az Ászok csapata nyerte el az első helyet, már negyedik alkalommal. Gratulálunk nekik, hiszen nagyon jól szervezett csapat.

Azok sem unatkoztak ám, akik nem kívántak részt venni a 7próbában, ugyanis számtalan program várta az érdeklődőket ezen kívül is, például: kerékpáros ügyességi verseny, bográcsfőzés, fodrászverseny, számítógépes és kulturális vetélkedő, fotó és filmvetítés, lovasbemutató, favágó bemutató, tánc- és zenei előadások, tombolasorsolások, karaoke, stb. Színes volt a választék, úgy vélem. Köszönet érte első sorban a szervezőknek, továbbá a Scola Nostra Egyesületnek, a Communitas Alapítványnak és a többi támogatóknak.

Részváltak a nevükre:
a verseny végén ismét az Ászok lettek az ászok

A szervezők ez alkalommal is alaposan kitétek magukért, és hál' Istennek a diákok részéről igen nagy volt az érdeklődés. Reméljük, jövőre újra szervezhetünk valami hasonlót, ez-

által is színesebbé téve a hétköznapiakat és persze reméljük, hogy a következő alkalommal érdeklődő tanáraink köre is bővülni fog!

Major Zsuzsa

Most indult
a City Tour

Étvágygerjesztő
a salátakészítő
verseny kínálat

Közös Ügyünk-találkozó: szemétszedés a vásárosnaményi Tisza-parton

* Székelyhíd lassan törzsvendégnek számít Vásárosnaményban. Idén a IX. Közös Ügyünk kapcsán immár harmadjára volt jelen székelyhídi csapat a díjátadással egybekötött Ifjúsági Találkozó a Tisza-parti városban. Ez alkalommal 180 csapat nevezett be a két hónapig tartó vetélkedőre, ebből a legjobb tizenötöt díjazták, amelyek közt idén két székelyhídi és két érmihályfalvi csapat is bekerült, jelentős százalékban képviselve így az Érmelléket. Ez azért nagy dolog, mivel a Felső-Tisza mind a négy országa – Magyarország, Románia, Szlovákia és Ukrajna – részt vesz a programban, mégis a legjobb tizenötbe 11 romániai, ebből is négy érmelléki lett. Városunk csapata, a Piszkos munka (Cservid Levente tanár, Istvándi Gábor, Kiss László, Püskök Levente) tizedikek lettek, míg a Szimata (Német Mariann tanárnő, Szilágyi Szilvia, Takács Tamás és jómagam) harmadik helyezést ért el.

A találkozót május 20–22. között szervezték meg, igen érdekes és színes programmal. Első este köszöntöttek bennünket a fejések, megkaptuk a díjakat, majd jöhetett az ismerkedős est és a pizzázás. Másnap, szombat délelőtt lementünk Jánd községnél a Tiszaparttra, csatlakoztunk a Te szedd! szemétszedési akcióhoz, így egy bő óra alatt sikerült megtisztítanunk a folyópart egy hosszabb szakaszát. Ezután átsétáltunk a

Fetikövizig (Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság) hajójára, a Tiszavirágúra és ott nagyszerű hangulatban elfogyasztottunk egy remek bagolyásleves, amelyből még a vékonyabb leánykák is repetáztak. Sziesztaképp átszálltunk egy kisebb vízi járgányra, és egy tiszai sétahajókázáson vettünk részt, majd egy lapályosabb résznél (ha jól emlé-

szem, a Jándi strandnál) kiszálltunk és ott töltöttük el a délután hátralévő részét fürdőzéssel, játékkal, napozással. Este – merthogy ez volt az utolsó este, és az bármilyen találkozón, táborban különleges esemény – addig maradhatunk fenn, ameddig akartunk – nagyon jó fejek a szervezők – és mi éltünk is a lehetőséggel. Így hát ismét irány a pizzázó, egy kis üdítőzés, csoc-

sózás, majd a szálláson hajnalig tartó felelő vagy merszezés.

Vasárnap, kissé álmatagon, kezdetét vette a találkozó utolsó napja, amely során elsősorban a környékkel ismerkedtünk meg. Kezdeképp Toldi Zoltán főszervező Vásárosnaményról, annak múltjáról, jelenéről beszélt, majd elbuszoztunk Szatmárcsekére, a világörökség részének nyilvánított csónakos fejfás temető, ahol Kőlcsey sírja is található. Innen átmentünk Nagyarra, ahol meglátogattuk a Petőfi-fát, amely a Tiszánál – „ott, ahol a kis Túr siet beleje” – van, ott, ahol Petőfi *A Tisza* című versét írta. Ezután ellátogattunk Tarpára, a Bereg Kincsei Ajándékbolthoz, ahol mindenféle aszalt gyümölcsöket, pálinkákat, népművészeti tárgyakat lehetett vásárolni. Zárásképp elmentünk a határig, Barabás községbe, ahol a polgármester már várt bennünket egy remek birkalevesssel. Mire megettünk, még a busz is felmondta a szolgálatot, így az árnyékban még emésztetni is volt időnk, míg a jármű ismét üzemképes lett. Visszamentünk a Babus Jolán-bentlakásba, majd le a határra.

Mi a találkozó és az egész Közös Ügyünk üzenete? Ugyanaz, mint eddig volt: védj a környezetet, ne bánts a folyót, mert a vízre unokáinknak is szüksége lesz!

A Te szedd!
program
székelyhídi
résztvevői
a Tisza-part
takarításánál

M. L.

Mint a mesében: székelyhídi Meseszép mesehét

☞ A gyerekek játékosan merültek el a kedvenc történeteiket tartalmazó könyvek világába

Már a résztvevők létszáma is meselélire sikeredett, ugyanis 333 gyerek jött el a székelyhídi városi könyvtár által szervezett Mesehétre.

* Első alkalommal a gyerekek a mesék dramatizált változatát adták elő, tavaly képekben mondták el, a *Meseszép mesehét* idei rendezvényén pedig elmesélték. *Barátom, a könyv* volt az idei év mottója. Ennek jegyében először is a könyvtár anyagából kis könyvkiállítást rögtönözünk a gyerekeknek, kedvcsinálóként a nyári olvasmányokhoz.

Aztán arra kértük a őket, hogy hozzák el otthonról *barátjukat, kedvenc könyvüket*. Örömmel láttuk, hogy milyen sok érdekes könyvvel érkeztek. Ezeket közösen megnézegettük, a vállalkozó szelleműek *meséltek* is nekünk belőle. Ezenkívül volt játék, *írtunk mesét* közösen, aztán pedig *néztük a meséket*. A kiállítóterem egyik szárnyát moziteremmé varázsoltuk, ahol is életre keltek a mesék. Évfolyamonként más-más anyaggal készültünk. Azzal kedveskedtünk a gyerekeknek, hogy anyuka-apuka idejéből is válogattunk meséket, régi diafilmek formájában. Ezenkívül megnéztünk Mátyás királyhoz kapcsolódó mondákat, valamint sok-sok magyar népmesét.

Korosztályonként tartottuk a foglalkozásokat. Idén az óvodások, napközisek is bekapcsolódtak. Persze itt még csak *barátkoztunk* a könyvekkel és a játék volt főszerepben. A rövid mesefilmeket ők is nagy érdeklődéssel nézték.

A mesehéten mi mást is ajándékoztunk volna a gyerekeknek mint *mesét*. Valamennyi olvasni tudó gyerek egy-egy gyönyörűen illusztrált, színes mesét vihetett haza.

A mesének ezzel még nincs vége. A nyári vakáció idején tartalmas időtöltést szeretnénk nyújtani a kicsiknek. Csütörtök délelőttönként foglalkozásra várjuk a gyerekeket, amolyan *könyvmolyképzőbe*, ahol mesélünk, olvasunk, játszunk, beszélgetünk majd.

✎ Kerekes Teréz,
Orosz Annamária

Dalolva játszunk a múzeum épületében

Csalóka csoportkép a rendezvényen részt vevő kicsik egy részével

Ki tudja, mi az?

Népszerű volt a moziteremmé varázsolt kiállítóterem

Lakodalom itt, lakodalom ott (2.)

– Lakodalom Hajdúböszörményben

* A Hajdúságban is általában a lagzikat szombaton tartják. Sajnos, a hagyományok nálunk már rég odavesztek. Nagyon ritka, hogy a régi módon készülődnek a lagzikra. A legjellemzőbb, hogy egy vendéglátóhelyet bérelnek fel a lakodalom idejére, így a főzés, mosogatás, takarítás el is van intézve. Az esküvő napján a menyasszony is és a vőlegény is nagyon izgatott, akárcsak a vendégek. Először is aggódnak az idő miatt, aztán azért, hogy minden rendben menjen a ceremónián, majd megfelelő legyen a vendéglátás, jó(k) legyen(ek) a beajánlott zenész(ek). Nem utolsó szempont az sem, hogy a vőfély milyen. Ha egy jó vőfélyt sikerül kifognia a leendő házaspárnak, akkor szinte nyert ügye van: az egész lakodalom jól fog sikerülni.

A fiatalok döntése alapján van, hogy a vendégeket odahívják a lányos házhoz, és megtörténik a lány búcsúztatása a szülők-től, a testvérektől, a gyerekkortól. Átadják a vőlegénynek. Majd a vőlegényt is elbúcsúztatják, és elindulnak a templomba vagy a városházára. Manapság sokkal kevesebben érzik fontosnak, hogy pap előtt is kimondják a boldogító igent. Ez inkább az anyakönyvezető előtt történik meg, a ceremóniateremben, ahova szinte bárki beléphet, aki tudomást szerez az esküvőről. Az esküvő után, aki nincs meghívva a lakodalomba, az itt adhatja át gratulációját és az ajándékát. Majd a párt a városháza előtt fotózzák, rizset vagy rózsaszirmot szórnak rájuk a magas-

ból. Készül csoportkép is, aztán a menyasszony eldobja a csokrárt, amire a hajadon nők pályázhatnak, a vőlegény pedig arája harisnyatartóját húzza le a lábáról, melyért a nőtlen férfiak küzdenek meg.

Ezek után a pár és a násznép beül az autójába, és tesznek egy kört a városban úgy, hogy útba ejtik a lány és a fiú szülőutóját is. A lakodalmat lassan halad, dudál, villog, hogy felhívja a figyelmet arra, lakodalom van a mi utcánkban. A vendéglátóhelyen a vőfély elmondja, hogy aki át akar öltözni az esti mulatsághoz, az mikorra érjen vissza. A többiek várják a vacsorát, és közben fogyasztanak az uzsonnából és az italokból, ki-ki kedve szerint.

A vacsorát a vőfély mulatságos kísérvőzöveggel konferálja fel. A menü rendszerint csigatészta húslevesből és apró töltött káposztából áll. Az étkezés közben szól a zene. Az asztalfőn ülnek királyi párhoz illő székekben a friss házások, oldalukon az örömszülők, és körben a násznép. A táncot az ifjú házások kezdi meg, majd táncolnak a vendégek is. Közben a pincérek kitezik az asztalokra a süteményeket, és pótolják az italkészletet. A táncolást játékokkal szakíthatják meg a barátok, akik különböző próbatételeket találnak ki a párnak. A férj szokta kezdeni a próbatételeket, hiszen elrabolják a feleségét. Ilyen feladat például a feleség cipőjéből való borfogyasztás, aztán az aprópénz össze-

seprése, miközben az összesepert kupacot a többiek folyton szétrúgják. Amint előadták a feleséget, neki is bizonyítani kell, hogy jó feleség lesz. Ilyen próbák a nadrágszárban átgörgetett tojás, amit a vőfély pikáns szöveggel kommentál, és a térdkalácsfelismerés, mely arról szól, hogy a feleségnek bekötik a szemét, néhány kiválasztott férfi pedig térdig felhúzza a saját nadrágját, a feleség pedig végigfogdossa a térdkalácsukat, és fel kell ismernie, hogy melyik az ő férjé.

Éjfél után a pár átöltözik, és a menyasszonyi torta felvágása után indulhat a menyasszonytánc, mely arról szól, hogy a násznép fizet a táncért: a nő vendégek a férjet kéri fel, a férfi vendégek pedig a feleséget. Ha az egész család hivatalos a lagziba, akkor ők inkább körtáncot járnak az újdonsült házaspárral. A menyasszonytánc vége után folytatódik a táncos mulatság. Néha előfordul, hogy ezután a pár félrevonul és megszámlolja, hogy mennyi pénzt gyűjtöttek össze. Visszajönnek, megköszönik, és további jó szórakozást kívánnak. A táncban megfáradt vendégeket sült hússal és gyümölcscsel kínálják, hogy kitarssanak akár reggelig is. A távozó vendégek szinte minden esetben kapnak egy kis süteményt útravalóul. A legkitartóbb vendégek pedig segítenek a párnak rendbe rakni a termet. Majd mindenki elégedetten és holtfáradtan távozik az eseményről.

✎ Tasnádi Anikó

Köbölkúti diákok élménygazdag kirándulása

* Felszabadult napon kirándultak az érköbölkúti iskolások egészen Kolozsvárig történelmi, földrajzi ismereteik gazdagítása, valamint friss levegő szippantása céljából. A kirándulás ötlete hirtelen döntéssel született meg.

Az első nagyobb megálló a Királyhágón volt, bőséges reggelivel és levegőzéssel. Szinte észre sem vettük, hogy már eltelt háromnegyed óra.

Kolozsváron a botanikus kertben időztünk a legtöbbet, ahol megtekintettük a varázslatos növényzetet, az egzotikus palma- és narancsfákat, fikuszokat, banánfákat, az apró megnyesett cserjéket. Voltuk a központban a Szent Mihály-templomban, Mátyás király szobránál, a szökőkútnál és a kecsgetető fagyizóknál. Körülbelül 30 percet szántunk a Házsongárdi temetőben a gyerekek által ismert írók, költők, kritikusok síremlékének a felkutatására, de ezt meg kellett háromszorozni. Böven elmúlt fél hat óra, mikor elhagytuk a kincses várost.

Friss vízzel töltöttük meg üres palackjainkat a Sebes Körös forrásánál, pénzt költöt-

A kirándulók a kolozsvári botanikus kert növényei között

tünk Körösön emléktárgyak vásárlására, Bánffyhunadon a várfallal ellátott emlékmű református templomban áhítattal hallgattuk Kuszto Tibor lelkész magyarázatát.

Köszönetemet fejezem ki a kirándulás ötletét kipattantó tanárnőknek, valamint a türelmes, nyugodt Vincze Norbert buszsofőrnek.

✎ Oláh Éva

Évadzáró néptáncturné

* Évadzáró VI. Bihari tulipán néptáncturnét rendeztek Hegyközszentmiklóson egy szép verőfőnyes szombati napon, május 7-én. Tisztelettel adóztunk Nagy Albertnek („Berci bácsi”), aki Magyarországról évekig átjárt néptáncoktatóként, és szíven viselte a Romániában élő magyarság kultúráját és néptáncát. A helyi általános iskola igazgatója, Mocsár László kezdeményezésére a diákjai közel három hónapi néptánc tanulása után színpadra léptek megmutatták, hogy volt értelme a kezdeményezésnek a sok munkának. Köszönet illeti az oktatókat, Deák Andreát és Juhos Mártát. A gyermekek felvigyázásában Istváni Evelin titkárnő és Kaszoni Mária pedagógus segítettek.

A résztvevő néptánc csoportok a következők voltak: az élesdi Rezeda néptánc csoport, a magyaremetei Kéknefeljcs, a mezőtelegi Pacsirták, a nagyszalontai Toldy, a margittai Gyöngyvetők, illetve a helyi Toldy iskolánk diákjai. Különböző tájegységek táncait tekinthettük meg, volt dunántúli, rábaközi, kalocsai, lőrincrévi, szilágysági, eleki, kalotaszegi és marosszéki tánc a megfelelő népviseletben. A zenét a szegedi népzenezők szolgáltatták.

A rendezvény megszervezését támogatta a helyi egyház lelkésze, Árus László, Mocsár László és a Hegyközszentmiklósiért Egyesület, a szervezésben segítettek az iskola alkalmazottai. Csodálatos élményekkel teli előadáson vettünk részt. Remélem a résztvevők is jól érezték magukat. Reméljük, lesz még folytatás...

✎ Béres Angéla

Tüdőpróba

A középiskola sok mindenben hagyományörző volt. Híres volt a vendégszeretetről, de alkalomadtán a vendégek megtréfálásáról is. Nem volt olyan érettségizető bizottság, melyet ne vittek volna a kastélydomb alatti rejtélyes pincelátogatásra, ami egyet jelentett a MAT – Állami bor- és alkohollerekkel –, az egykori uradalmi pincegazdaság által főzött pálinka vagy a raktározott különleges borok kóstolójával.

Sabin bácsi, az egykori főnök, nagyon szeretett a tanárokkal barátkozni, különösképpen tisztelője volt Ilutiu Péter bácsinak, akit, mint görög katolikus teológiai tanárt, már fi-

atal korától ismert. Öröme szolgálta a tanárlátogatókat fogadni, elbeszélgetni velük, közben kínálni jó itókaival. A tárolópincén kívül egy izgalmas pincerendszer volt, hiányos villanyvilágítással: egy kör alakú járatból csillagszerűen zezgugos folyosók ágaztak le, hogy hova és meddig, senki nem tudta!

Mindenkit fűtött a kíváncsiság, amikor az egyik tanár kolléga magyarázta, már állottak is fel, hogy nézzék meg. Amíg a világosság mutatta az utat, csak nevelgéltek, tréfálkoztak, ám amikor a villany kialudt, a vaksötétben egymásnak ütközve ijedten kiabálva keresték a kijáratot. Megnyugodtak, amikor a villany ismét kigyulladt. Akik ismerték a járást, kivezették a társaságot a nagy vendégterembe: hosszú asztalon pogácsa és pálinka,

bor és ásványvíz! Ahogy a társaság leült az asztalhoz, már öntötték is a pálinkát a talpas poharakba, emelgették koccintásra, egymást és a vendéglátót köszöntgették. Ezután már mindenkiből elszállt az előbbi ijedség!

Még mindég volt meglepetés az újdonsült vendégnek!... A kollégák unszolására Sabin bácsi az egyik polcra előszedte a tüdőpróba szerkentűt. A kolozsvári egyetemről kiküldött bizottsági elnök szerette a tréfát, ráállott, hogy kipróbálja, milyen erős a tüdeje.

Sabin bácsi bemutatta: kezébe vette és jó erősen beléfojt, amire egy kis ventilátor kerék sebes forgásba kezdett – „mert, ha nincs elég szusz, bizony, nem pörög!”, mondta –, s már kezébe is adta a professzornak, aki a szájához emelte és a kiálló csőbe erősen beléfojt.

Igen ám, de nem mutatta meg a professzornak, hogy a propeller alatti kis likat az ujjával be kell fogni, mert ha nem? ... Ezért járta meg a prof. Pillanat alatt orra, arca csupa korom lett, talán a szemét is belepi, ha nem csukja be! Bosszankodott, hogy így járt, de a tanárkollégák nevetésére harag nélkül belenézett a kezébe adott tüdőbe, ő is hangos nevetésbe kezdett. Vízet hoztak, lemosdott. A körben állók mondogatták, milyen erős tüdeje van! Mindenki dicsérette, koccintva vele. Kezbe vette a masinát, akkor látta, milyen trükkös!

A tudományban, bizony, ilyesfélék nem tanítanak...

✎ Forrás: Nánási Zoltán: Egykori székelyvidéki történetek, mindennapi apró villanások, anekdoták

Melitta csodálatos élete

Q Csorján Melitta – egy világpolgár székelyhídi festőművész

Térdig érő burjánzó növények, torz tükrű vízpart, felhőtérképekkel tarkított égbolt, bogárhad. Akár egy Melitta-képről is szólhatna ez a rövid leírás vagy jó helyszín lenne egy művészfilmnek, de ez csak a valóság. A székelyhídi napszívta rét, mely pár lépésnyire van a zajos országúttól, olybá tűnik, mint egy elfeledett senkiföldje. Ez a helyszíne beszélgetésemnek egy helyi világpolgár festőművésszel, Csorján Melittával.

– Mit jelent az Ön számára a festészet?
 – Ez egy nagyon egyszerű kérdésnek tűnik és mégsem egészen az. Mindenkinek mást jelent. Például ki a jó vagy tehetséges művész? Csak azok, akiket most éppen sztárolnak, reklámoznak? A múltkor például beszélgettem egy magyarországi, úgymond befutott festővel, aki a véleményét és ízlését ahhoz igazítja, ami most eladható. Tehát a művészete kommersz. Hogy ez helyes vagy sem, úgy érzem nem az én tisztem eldönteni. Szerintem művészet az, amibe az ember bele tud halni, legyen az festészet vagy bármi más. Ha ez az érzés nincs meg, akkor nem ér semmit az egész, nem igazi.

– Rengetegen ismerik a festményei egyedien fanyar stílusát. Szabad stílusú művészek vagy egy művészeti csoport tagjának vallja magát?
 – Nem igazán tartozom sehová és mégis tartozom valahová. Például sokan hasonlítják a műveim Marc Chagall szín- és formavilágához, így már megkaptam a „magyar Chagall” jelzést is. Ha feltétlenül be kell sorolnom magam valahová, akkor azt mondanám, hogy leginkább a szürrealizmusba hajlik a festészetem és szeretem a művészi túlzásokat, amit a szürrealizmus által tudok kiélni. Valójában úgy érzem, hogy a szürrealizmus számomra elviselhetőbbé teszi a lét kimondhatatlan könnyűségét.

– Képei sokszor nyomasztó hatást keltenek. Ez szándékos dolog vagy a véletlen műve?
 – Hát semmiképp nem úgy kell elképzelni, hogy mikor hozzákezek akkor arra gondolok: hú, most festek valami borzasztó nyomasztó hangulatú képet. Az életnek vannak olyan periódusai, amikor ez szól meg bennem, ezt vetíti rá a lelkem a fehér vászonra. Ennek nagyon örülök, mert felszínre kerülnek az elnyomott, elfojtott érzések, a depressziók, az örület. Festészet nélkül már valószínűleg valamelyik pszichiátria zárt osztályán feküdnék.

– A legtöbb képen a túlzások mögül előbújik a gyermek, a gyermeki lélek és formavilág.

Egy nagy gyermeknek tartja magát?
 – Talán igen, van benne valami. Szerintem nagyon fontos, hogy az ember legbelül meg tudjon egy kis darabot őrizni a gyermeki énből. Ez persze az idő során torzul, csorbul, így néha a kép ami bennünk él igen kifordított mása az eredetinek. De akármilyen is, az a fő, hogy mindenki egy kicsit gyermek tudjon maradni, másképp belül döglött az ember. Például volt egy babás képsorozat, amellyel ezt a torz felnőtt-gyerek létet próbáltam ábrázolni, de igen sokan félreértették. Ijesztőnek tartják vagy horro filmekhez hasonlítják, pedig csak görbe tükröt tart mindenki elé, amibe félnek belenézni.

– A festészet a teljes idejét lekötöti vagy helyet kapnak más tevékenységek is benne?
 – A festészet a lételemem, de mellette sok minden más elfér. Van például néhány magántanítványom. Eleinte nagyon nehéznek tűnt lerombolni azt a sok előítéletet és sablont, amit a tanítványaim fejébe tuszkoltak ezidáig, de úgy érzem, hogy elkezdünk jó irányba haladni. Néha azért vannak kétségeim. Például múltkor Csontváryról tanultuk *A magányos cédrus* csodálatos misztikumú alkotásáról. Beszéltem ne-

kik a színek misztériumáról, arról hogy minden színhez egy illat köthető. A tesztjükben leírták szóról szóra amit meséltem, ami persze jó is, mert érdekli őket, de a kreativitás szintje a nullát üti. Ezek azok a sablonok, amelyekről beszéltem. De úgy érzem, ez napról napra változik és remélem hamarosan teljesen eltűnik majd.

– Nagy átéléssel beszél Csontváryról. Vannak-e példaképei vagy kedvenc festője?

– Ez mindig változó, attól függ épp kinek a tanulmányozásában merülök el jobban. Ez is utal a már említett életszemléletemre: az embernek egy kicsit mindenbe bele kell halnia ahhoz, hogy hiteles tudjon maradni. Nálam ez nagyon fontos a tanításban is. Nem várhatom el a tanítványaim figyelmét, érdeklődését, ha én nem tudok hiteles lenni számukra, nem szívvel-lélekkel végzem a munkám. Most épp Csontváry az aktuális kedvenc, mellette nagy csodálattal vagyok Frida Kahlo mexikói festőnő iránt, de van egy örök szerelem is, ő pedig nem más, mint a már említett Marc Chagall. Csodálatos volt élőben látni a műveit, a reimsi katedrális festett üvegablakait vagy egy festménytárlatot, ahonnan a biztonsági őr szabályosan ki kellett ebrudaljon, mert annyira a festmények hatása alá kerültem.

– Nem olyan régóta újra Székelyhídon lakik. Milyen hatást gyakorol ez a művészetére?

– Éltem már több helyen és még valószínű, hogy sok helyen fogok. Voltam debreceni és pesti lány is. Mindegyiknek megvolt a szépsége. Pesten például imádtam figyelni a magas épületek tetején egyensúlyozó állatokat, macskákat, menyéteket, mókásokat. Jó lett volna egyszer végigsétálni a házak tetején húzódo kéményseprőjárdán, szárnyalni a város felett, lefesteni az eget, a fényeket. Most itt Székelyhídon szeretem a rétet, amely itt van két lépésnyire a lakásunktól. Tervezem, hogy kimegyek a szabadba festeni, az mindig rengeteg energiával tölt fel. Szeretném az élettemnek ezt az állomását is vala-

milyen módon megörökíteni. Tervezem, hogy roma asszonyokkal fogok beszélgetni és a meseikből szövök majd képeket. Ők egészen különleges módon élik meg a nőiességet, az anyaságot, magát a létet, amely számunkra igen meghökkentő, mert valahogyan megítéljük őket, talán helytelenül...

– Székelyhídhöz kötődően mindenkinek eszébe jutnak azok a már több éve megrendezett alkotótáborok, amelyeket a gyerekeknek szervez. Mi ezeknek a táboroknak a fő célja?

– A gyermeki lét csodáinak felfedezése. Tavaly egy kis beszédet tartottam a múzeum épületében erről a témáról. Ennek olyan visszhangja volt, hogy túl kioktató voltam, túlságosan elfogult. Csak fel szeretném hívni az emberek figyelmét arra a csodára, amit gyermeknek nevezünk. Minden gyerek eredendően bölcs, így születik, ezt Istenől kapja. Sokat tanulhatnánk tőlük, ha igazán odafigyelnénk az ő tiszta lelki érzékenységükre, ami még minden földitől teljesen mentes. Az alkotótáborokkal egy ajtó szeretnék kinyitni a gyerekek lelkében és lelkéhez. Velük együtt csodálkozni rá a lét elviselhetetlen könnyűségére.

– Jelenleg mivel van elfoglalva, mire készül a közeljövőben?

– Ez a nyár igen zsúfolt lesz. Most épp gőzerővel készülök egy kiállításra, amely június 2-án lesz Debrecenben. Ezután művésztelepekre megyek, majd Franciaországban állítok ki. Augusztusban és a székelyhídi alkotótábor, amit minden évben nagyon várok. Most szeretnék minél több időt szentelni a festésnek, mert úgy érzem, mostanában a százfajta teendő miatt elhanyagoltam. Már kezdtem úgy érezni, hogy belehalok, ha nem festhetek. Ha el kellett mennem otthonról, a festőállványom állandóan nekem ütközött. Rájöttem, ez egy jel volt számomra, hogy nem jó irányba rohanok, térjek vissza az igazi útra.

Ványa Blanka

Nyerjen könyvet!

Szerkesztőségünk értékes könyvnyereményeket sorsol ki a mellékelt keresztrejtvény megfejtői között.

A REJTVÉNY MEGFEJTÉSE: _____

Név: _____ Telefonszám: _____

Postacím: _____

Kérjük a kivágott szelvényt dobja be az *ÉR hangja* dobozba június 24-ig, melyek a következő helyeken lehet megtalálni: SZÉKELYHÍD – Petőfi Sándor Elméleti Líceum könyvtára, Székelyhídi Városi Könyvtár, Magyar papírbolt, CSOKALY – kocsmá, ÉRKÖBÖLKÜT – ABC, ÉROLASZI – ABC, HEGYKŐZSZENTMIKLÓS – ABC, NAGYKÁGYA – mezőgazdasági iskola.

Előző számunk keresztrejtvényének megfejtői közül könyvet nyert: Godér János (Érköbölküt), Horvát Arnold (Nagykágya), Molnár Sarolta (Érköbölküt)

FIA VAGY LÁNYA EGÉR MÁSSALHANGZÓI LÓRA TESZIK	PUSKÁT HASZNÁLÓ PARATLANUL RAVASZI	MI ... ŐK TIZ FELE KÖNYV ELEJÉN VAN	ÜRES LER!	ÉNEKHANG A MŰVÉSZ IHLETŐJE	ELPÁRTOLÁS AZ ELLEN- FELHEZ NŐI NÉV
MEGFEJTÉS 1. A SZÁJBAN TALÁLHATÓ		VÉGTÉLEN ELME! KERESZTÜL- HALAD RAJTA		A TÚZ SZÉLEI! BAGOLY- BESZED	
HANGO- SÍTÁSI BERENDE- ZÉS RESZE		MEGTÉVESZ- TŐ ÖLTÖZE- TET VISELŐ PIAADAGOK!		AFRIKAI NÉP TAGJA ÖSSZEZA- VART SOR!	
KISSÉ MEREVI! ELÁRUL (BI- ZALMASAN)	MAGYAR KÁRTYA- JATEK NÉMA PÓZI	OSZTÓVÉSE- GI PROFETA ORVOSNÁL MONDJUK		RÉSZBEN FELZAKLAT! RÓMAI KETTÉS	
GERMÁNÍUM VEGVJELE	MEGFEJTÉS 2.			RÉGI SZAVUNK A HALOTTI BESZÉDBŐL	

